

QVÆSTIO MEDICA.

QVOD LIBETARIIS DISPUTATIONIBVS MANE DISCVTIENDA

IN SCHOLIS MEDICORVM DIE IOVIS XX. NOVEMBRIS.

M. CLAVDIO GVERIN, Doctore Medico, moderatore.

An mutua omnium corporis partium concordia quadam atque consensio?

830

HOMO politicum, sapiens, & diuinum animal, rerum optimum, & veluti norma, imò parvus quidam mundus, omnes quotquot habet magnus in se fotes, & prerogatiuas, multò locupletius ambitu suo continet: ex quatuor elementorum discordi concordia initium ducens, naturam ignis, aëris, aquæ, terræ proportionem quadam, & æquabili secundum iustitiæ leges mixturâ redolet. Nam quæ in hoc meteora fiunt, quæ terrâ nascuntur, qui ex ipsius imis visceribus lapides, metalla eruntur; quæ diuersæ animalium species passim sobolescent: quæ flumina hos illosque regionum tractus alluunt, irrigant; qui varij status varijs qualitibus donati cuncta mouent, perflant, & percellunt: in illo promodum similia existerent, nemini incompertum. Si aliud speculandum; caput rotundam figuram sortitum, in quo mens sedem & Regiam suam collocat, quid aliud quàm cælum alterum: oculi ipsi quid nisi stellas, & geminum sydus: cor verò pene medium thoracis occupans, & vniuersum corpus suo vitali calore fouens, ac vegetans, quid aliud quàm solem optimè representat.

CÆTERVM vt in maiore mundo singula membra cuiuscunque naturæ sunt, muris stant, vigentque auxiliis: similiter in Microcosmo tam arcto necessitudinis vinculo copulantur partes principes, quarum dominatu regitur vniuersum corpus: vt dandi, & accipiendi iuuentur, & instaurantur vicissitudine, nec possint diu carere mutuâ ope, & seorsim consistere. Rectè olim dictum in nobis *ἑμπνοιας μίαι, ἑνίφροιας μίαι, ἑνίψυχας πᾶσι* repetiti: adeo vt instar circuli censetur corpus humanum, in quo neque occurrat principium, neque finis, sed *πάντα ὁμοίως ἀρρῆν ἔχοντα τελευτῆν*: amicè quidem conspirant, mutuisque tradunt operas, quatuor potissimum modis, viciniâ, similitudine generis, operis societate, valorum communione: vt si fortè vna illarum partium desit suo officio, cæteras agminatum vnâ corrumpere, & collabi necesse sit.

ECCE iecur, non nisi cum reliquis partibus adumbrari solitum viscus, naturalis œconomiz fundamentum, venarum radix, sanguinis officina, spiritus naturalis fons vberimus, concupiscentiæ, & libidinum sedes, satis amplum esse debuit; maius tamen ingluuii deditis: quamdiu sui memor perbellè fungitur suo munere, trahit & recipit insitâ quadam propensione per venas mesenterij chylum in ventriculo probè excoctum, & elaboratum, per eadem simul, & semel, alternatim sanguinem solius parenchymatis solidi virtute perfectum, ad earum partium alimentum refundit: deinde amplo, & capaci alioque per venam cauam quoquoque sparsâ ramorum serie in omnes corporis regiones diffundit, atque inde ex integro illo statu *ἐλαμνίαν* (cuius salus & incolumitas præsertim in niore faciei, & oculorum non obscure elucet, & exploratur) validam esse, & florentem nemo non colligit: quippe quod vt *ἰκμαλὸς* est, & origo gratiosi humoris, cum illæ vigent quatuor facultates, quibus valide stipari debuit, attractrix, retentrix, concoctrix, expultrix: sic vbi tantillum deficit à pristino robore, vbi obstructionis vitio intercluditur comestus, necessum est, vt singulæ partes quæ antea, cum suo bono abundè fruebantur, succulentæ erant, & bene habitæ, planè langueant, propè ad egestatis terminos redactæ. Tale enim est corpus quale hepatis, bene etiam toti corpori.

COR verò vitalis facultatis sedes, Regis instar totam corporis molem gubernans, quò maius est & laxius, eò pauidius animal, augeri in homine per singulos annos ad quinquagesimum, & ab illo tempore ad vitæ terminum decrescere, nec cremari posse cardiaco morbo, cui vinum remedio est, aut veneno mortuis merè fabulosum: quidquid in se continet fucci, & spiritus, à fonte humorum iecore mutatur. Nam videtur visus vernacula vindique sanguinem quem excoquat, & adornet in spirituum vitalium generationem prolektare. Aorta princeps arteriarum cordis sinistram partem occupans per anastomoses, mutuâ, & amicâ conspiratione cum singulis venis societatem coit, redditque scitum illud verissimum *ἐκ τῆς καὶ ἑσπέρης*: nulla pars quantumvis perexigua & parui momenti vix ad tempus potest vacare illo beneficio, quod egregiè confert pulsus suâ diafole & sistole trahendo aerem, & fuliginem expellendo: facit vt calor natiuus omnium actionum præcipuus opifex salutari, & benigno illo influxu temperetur, & subindè foueatur.

PVLMO viciniâ suâ, & motu, inspirando, & expirando cor ipsum non mediocriter iuuat: ideo laxus, mollis, & spongiosus in eum finem constructus est. Spiratio indiuidua vitæ comes: tamdiu viuimus, quamdiu spiramus. Calor insitus nisi moderato ætate tanquam pabulo recreetur, subito marcescit, & perit. Denique cerebrum quamvis frigidum, & metropolis humidi, & visci, mentis tamen, & intelligentiæ domicilium: spiritui animali, vitalis soboles, & colorum non obscure elucet, & exploratur) validam esse, & florentem nemo non colligit: quippe quod vt *ἰκμαλὸς* est, & origo gratiosi humoris, cum illæ vigent quatuor facultates, quibus valide stipari debuit, attractrix, retentrix, concoctrix, expultrix: sic vbi tantillum deficit à pristino robore, vbi obstructionis vitio intercluditur comestus, necessum est, vt singulæ partes quæ antea, cum suo bono abundè fruebantur, succulentæ erant, & bene habitæ, planè langueant, propè ad egestatis terminos redactæ. Tale enim est corpus quale hepatis, bene etiam toti corpori.

Ergo mutua omnium corporis partium concordia quadam atque consensio.

F.N.P.
MILITARIUM

Proponebat Lutetiæ MARTINVS AKAKIA, Parisinus. A.R.S.H.M.DC.XXXVI.

DOMINI DOCTORES DISPUTAVRI.

M. Iacobus Renaut.
M. Nicolaus Langlois.
M. Claudius Chrestien.

||

M. Gilbertus Puyson.
M. Vilius Pallu.
M. Gorgius Londouyn.

||

M. Dionysius Allain.
M. Lazarus Pena.
M. Iacobus Cousinot, Med. & Prof. Reg.